

Tato práce si klade za cíl analyzovat vztah koltesovské dramatiky k tradici francouzského klasicistního divadla, konkrétně k dílu Jeana Racina. Nebude se přitom zabývat úplně všemi Koltesovými hrami, nýbrž jen těmi, které vznikly v jeho hlavním tvůrčím období mezi lety 1977 a 1989, tedy hrami V lesích před příchodem noci (La Nuit juste avant les forets), Boj černocho se psy (Combat de negre et de chiens), Západní přístav (Quai ouest), V samotě bavlníkových polí (Dans la soUtude des champs de coton), Návrat do pouště (Le Retour au désert) a Roberto Zucco. Ostatně Koltes sám se ke své předchozí tvorbě příliš nehlásil, doslova o ní řekl: „Les anciennes pieces, je ne les aime plus, je n'ai plus envie de les voir monter. J'avais l'impression d'écrire du théa-tre d'avant-garde ; en fait, elles étaient surtout informelles, tres élémentaires. Plus <;a va, plus j'ai envie d'écrire des pieces dont la forme soit de plus en plus rigoureuse, précise. „d Obrat ve své tvorbě Koltes spatřoval především ve větší formální přísnosti, kterou na jiném místě výslovně spojil s dodržováním pravidel klasicistního divadla. Stimulující omezení, která tato pravidla ukládají, také uváděl jako nejdůležitější důvod, proč se nevěnuje i jiným žánrům, například románu. Koltes pro své psaní pravidla potřeboval. To, že je na sklonku svého života po setkání se Shakesparem² zavrhl, nás pak už nemusí příliš znepokojovat. Jeho dílo bylo tímto novým postojem ovlivněno už jen málo.